

# РЕШЕНИЕ

№ 26127

гр. София, 01.08.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в**  
публично заседание на 07.07.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Георги Бозуков**

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **6072** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр. с чл. 211 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на Й. Л. А., ЕГН [ЕГН] , чрез адв. С. К. от САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 5, офис 3, срещу заповед рег. № 8121К-4382/14.05.2025 г. на Министъра на вътрешните работи, с която му е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение в МВР.

С жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна на основание чл. 146, 3 от АПК, поради съществено нарушение на административно производствените правила, а твърденията в заповедта, че жалбоподателят е извършил дисциплинарни нарушения по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 3 и 4 от ЗМВР, съставомерно по чл. 203, ал. 1, т. 7, 8 и 13 от ЗМВР, за които е предвидено дисциплинарно наказание „уволнение“, в хода на дисциплинарното производство не били установени. Й. Л. А. не е предоставял срокове за пребиваване, които са по- дълги от 1 година, което означавало, че жалбоподателят е извършвал действия, които не нарушават законовите изисквания за пребиваване на чужденци на територията на Република България и са извършени в рамките на служебна компетентност и оперативна самостоятелност.

Дисциплинарно наказващият орган е допуснал съществени нарушения на процесуалните норми, тъй като е установил извършено нарушение на база показанията на непреки очевидци. Игнорирал е единствените показания на свидетелите, които пряко са възприели действителността, тъй като тези показания били в полза на жалбоподателя. Дисциплинарно наказващият орган излязъл изцяло от компетентността си, позовал се е на доказателства от следствени материали, без да изчака наличието на влязла в сила присъда. Процесуалният представител на жалбоподателя

счита, че дисциплинарно наказващият орган е действал при превишаване на правомощията си. Обстоятелството, че в заповедта били направени намеци за финансовото състояние на жалбоподателя, не било установено по безспорен начин. По преписката били събрани доказателства, от които е видно, че жалбоподателят е награждаван няколко пъти за съществени постижения в работата си. Иска се заповедта да бъде отменена.

В съдебно заседание жалбоподателят Й. Л. А., чрез адв. С. К. – редовно призован, не се явява, представлява се от адв. К.. Адвокат К. иска съдът да отмени оспорената заповед, с която е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ на Й. А., по съображения, посочени в жалбата.

Ответникът МИНИСТЪРА НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – редовно призован, се представлява от юрк. Р., която оспорва жалбата и иска съдът да постанови решение, с което да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказа. Счита, че не са налице, посочените в нея основания. Моли за срок за писмени бележки.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал. 1 АПК, вр. с чл. 188 ГПК, прие за установено следното:

От представените по делото доказателства се установява, че към датата на издаване на оспорената заповед жалбоподателят е заемал длъжността началник на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/.

Дисциплинарното производство е образувано във връзка с предложение рег. № 513р-7431/22.01.2025 г. по описа на СДВР, изготвено по повод получено в СДВР, писмо рег. № 7855р-759/21.01.2025 г., по описа на дирекция „Вътрешна сигурност“ - МВР (ДВС - МВР).

В предложението е посочено, че след проведени, оперативно-издирвателни мероприятия на 20.01.25 г. в 14:20 ч., в [населено място] на [улица]-срещу номер 55, служители на ДВС - МВР са задържали трима служители, на СДВР: комисар Й. Л. А., началник на отдел „Миграция“ при СДВР, главен инспектор М. А. М., началник на сектор „Законна миграция“ към отдел „Миграция“ при СДВР и С. Д. А., младши експерт в 02 група „Административно обслужване на чужденци“ на сектор „Законна миграция“ към отдел „Миграция“ при СДВР. Комисар А. е задържан непосредствено след получаване на неследваща му се облага - парична сума, за решаване на преписки и предоставяне на по-кратки срокове: за пребиваване на чужденци в Република България. С. А., заедно с М. М. и граждански лица подпомагали престъпната дейност. След доклад на материалите в Софийска градска прокуратура било образувано ДП № 429/24 г. по описа на СО при СГП, пр. пр. № 18294/24 г. по описа на СГП, за престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 4, т. 1, вр. чл. 302, т. 2, вр. чл. 301, ал. 1, в чл. 26, ал. 1 от НК. По досъдебното производство е привлечен в качеството на обвиняем Й. Л. А..

С процесната заповед се твърди, че е извършено от комисар А. дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 3 и т. 4 от ЗМВР „неспазване на служебните правомощия“ и „неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР“, съставомерно по чл. 203, ал. 1, т. 7, т. 8 и т. 13 от ЗМВР „превишаване на власт или използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица“, „злоупотреба с власт или доверие“ и „деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР уронващи престижа на службата“, с предвидено дисциплинарно наказание „уволнение“.

Със заповед № 8121К-421/23.01.2025 г. за образуване на дисциплинарно производство, жалбоподателят временно е отстранен от длъжност по чл. 214, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, считано до 23.03.2025 г. Със заповед № 8121К-2928/21.03.2025 г. срокът на временното отстраняване от длъжност на оспорващият е удължен с един месец, считано от 23.03.2025 г. както и срокът за

разследване по производството е удължен с два месеца, считано до 23.05.2025 г. С определение от 17.04.2025 г. на Софийски градски съд служителът е временно отстранен от длъжност на основание чл. 69, ал. 1 от НПК. На 24.04.2025 г. след обжалване, определението за временно отстраняване от длъжност на комисар А. е потвърдено от Апелативен съд - С..

В заповедта се твърди, че Дисциплинарно разследващият орган е провел разследване, в хода на което е събрал доказателства и е изяснил в пълнота фактическата обстановка. Производството приключило със становище на ДРО, за наличието на основание за ангажиране на дисциплинарна отговорност на комисар А. и налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“, за това, че на 20.01.2025 г. в 14:20 ч. в [населено място], на [улица]срещу номер 55, служители на ДВС - МВР са задържали комисар Й. Л. А., началник на отдел „Миграция“ при СДВР, непосредствено след получаване на наследваща му се облага, пари - сумата в размер на 5950 (пет хиляди деветстотин и петдесет лева) за решаване на преписки и предоставяне на възможния максимален срок за пребиваване на чужденци в Република България по реда на Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Задържането било извършено в хода на проведена полицейска операция в рамките на водено досъдебно производство № 429/2024 г. по описа на СО - СГП, пр. пр. № 18294/2024 г. по описа на СГП за престъпления по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 4, т. 1, вр. чл. 302, т. 2, вр. чл. 301, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК, образувано по повод постъпила в СГП от ДВС - МВР преписка с вх. № 7-377/2024 г. по описа на РКИ на отдел 05 „Специализиран“ при СГП. В преписката са описани извършени комплекс от оперативно- издирвателни мероприятия, от които били събрани данни за осъществявана престъпна дейност през периода от 17.06.2024 г. до датата на изготвяне на справка на територията на [населено място] от лице, което е служител на СДВР, заемащ ръководна длъжност - началник на отдел. При проведена на 20.01.25 г. полицейска операция в ранния следобед в близост до сградата на дирекция „Миграция“ - МВР било установено, че е проведена кратка среща между лицата М. М. Ел Х. и Б. Б., (племенник на Й. А.) в автомобила на Б. „Ф. П.“ с рег. [рег.номер на МПС] , сив на цвят комби. От проведените оперативно-технически мероприятия се установило, че при срещата била предадена сумата от 7 (седем) хиляди лева. Непосредствено след това се е провела среща между Б. Б. и Й. А. в същия автомобил „Ф. П.“ с рег. [рег.номер на МПС] , при която е била обменена информация за депозирани заявления и отработени такива и предадена сума, като Б. при предаването е приспаднал за себе си петнадесет процента, а именно 1050 лева, които били намерени в него при задържането му. Останалата сума в размер на 5 950 лева Б. е предал на А. и тя е била намерена в него при задържането му. Посочената сума А. приел за лична облага, за това че е дал по-дълъг (максималния възможен по реда на ЗЧРБ) период от 1 година на пребиваване на съответен чужд гражданин, който си е платил за това да има разрешен възможно по-дълъг срок. В автомобила на Б. при претърсването били намерени листчета с ръкописен текст, които са иззети по реда на НПК и е съставен протокол. По цитираното досъдебно производство в процесуално качество на обвиняем на 21.01.25 г. е привлечен Й. Л. А. за това, че през периода от неустановена точна дата през 2024 г. до 20.01.2025 г. в [населено място] в качеството си на длъжностно лице държавен служител по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР - началник на отдел „Миграция“ при СДВР, ръководил организирана престъпна група по смисъла на чл. 93, т. 20 от НПК - структурирано трайно сдружение на три или повече лица, създадено с цел да се вършат съгласувано в страната престъпления по чл. 282, чл. 301 и чл. 302 от НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години с участници Б. Ц. Б., М. Ел Х. и М. М. Ел Х., като групата е създадена с користна цел и в нея участва длъжностно лице - престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 4, т. 1, вр. ал. 1 от НК, за което се предвижда наказание лишаване от свобода от пет до петнадесет години.

От писмените доказателства се установява, че на основание чл. 23, ал. 7 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ със заповед № 513з-2396/24.03.21 г. на директора на СДВР е оправомощил държавния служител, заемащ длъжността началник на отдел „Миграция“ при СДВР да извършва следните дейности: Да издава или отказва издаването на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване, да продължава срока на пребиваване на чужденци в България, да отменя правото на издадено разрешение за краткосрочно, продължително пребиваване при наличие на законовите изисквания; да анулира издадена виза при неизпълнение на изискванията на ЗЧРБ, да издава удостоверителни документи, които по силата на нормативен акт имат отношение по процедурата за издаване и отнемане на разрешения за пребиваване в Р. България. Видно от кадрова справка № 513р-9271/28.01.25 г. за професионалния стаж и заеманите длъжности, награди и наказания в МВР със Заповед № 8121К-10800/23.11.18 г. на длъжност началник на отдел „Миграция“ при СДВР е назначен жалбоподателя, която заема и до настоящия момент.

Предвид това министъра на МВР приел, че деянието на комисар А. е придобило широк обществен отзвук чрез отразяване в средствата за масово осведомяване: Информация изнесена в [btv.poviniie.bg](http://btv.poviniie.bg): Първо по БТВ: Задържан е шеф в МВР „ Вътрешна сигурност и Софийска градска прокуратура работят по случая, Публикувано в 18:57 ч. 20.01.2025 г.“; [safenem.bg](http://safenem.bg): „ИЗВЪНРЕДНО Арестуваха шеф в МВР в центъра на С. в момент на извършване на сделка“; началникът на отдел като е създал впечатление у гражданите, че служителите на МВР могат да не спазват законите и да избегнат санкция за това; т. 416 „Държавният служител е обективен и независим, като не допуска да бъде повлиян както от свои лични интереси, така и от интересите на трети лица“ - като ръководител на отдел „Миграция“ при СДВР комисар Й. А. е допуснал да бъде повлиян от свои лични интереси за облагодетелстване, както и от интересите на трети лица - гражданите М. Ел Х., М. М. Ел Х. и Б. Б., да получат парични суми от чужди граждани, които кандидатстват за получаване на разрешение за продължително пребиваване на територията на Република България и желаят да им бъде разрешен предвидения максимален срок за пребиваване от 1 година; т. 42 „Държавният, служител е неподкупен и не се възползва от правомощията си и служебното си положение с цел лично облагодетелстване или с друга користна цел“ - комисар Й. А. не е бил неподкупен, напротив, той получавал парични суми, възползвайки се от служебното си положение, като на 20.01.2025 г. е получи; парична сума в размер на 5950 лева за разрешаване на продължително пребиваване на чужди граждани от трети страни по реда на Закона за чужденците в Република България; т. 45 „Държавният служител не допуска да бъде поставен във финансова или друга зависимост от отделни лица и организации, които могат да повлияят на изпълнението на служебните му задължения или да нарушат професионалния му подход по определени въпроси “ - комисар А. е допуснал да бъде поставен във финансова зависимост от лица, които се занимават с посредническа дейност, подпомагайки чужди граждани от трети страни да кандидатстват за продължително пребиваване на територията на Република България й в замяна да му бъде плащана комисионна за всеки един гражданин, на който даде разрешение за продължително пребиваване; т. 49 „Държавният служител не участва в корупционни прояви“ - комисар Й. А. активно е участвал в корупционна проява, в продължителен период от време; т. 50 „Държавният служител проявява нетърпимост към корупционно поведение“ - комисар Й. А. е проявил търпимост към корупционно поведение и сам е осъществявал такова и т. 51 „Държавният служител се противопоставя и е длъжен да информира своите-ръководители или съответните органи за всеки акт на корупция, достигнал до неговото знание“ - комисар Й. А. не се е противопоставил в качеството му на ръководител на отдел „Миграция“ при СДВР и не е докладвал на своите ръководители и на компетентните органи.

Комисар А. не е спазил установения обществен ред и е приел дар, който не му се следва.

Деянието му е станало достояние на широк кръг лица и с него е уронен престижа на службата, което се е отразило негативно върху авторитета на МВР до липса на обществена подкрепа в работата на министерството. Неспазването на установения обществен ред, в частност приемането на дар, който не му се следва, за да не изпълни действия по служба, се отразява негативно върху авторитета на МВР до липса на обществена подкрепа в работата на министерството. Етичните правила са приложими спрямо държавните служители за техните действия и поведение в работно и извънработно време съобразно тяхната подготовка (обща и специална) и нормативно определените им правомощия, и се отнасят до отношенията между държавните служители и отделните граждани, отношенията между държавния служител и другите държавни органи и организации, отношенията на държавния служител с всички останали служители в МВР, както и правата и задълженията на държавния служител. С поведението си комисар А. не е удовлетворил изискванията за етично поведение на държавните служители и МВР и с него е уронен престижа на МВР и СДВР. Под „престиж на службата“ се разбира авторитетът на полицията пред обществото, на което тя служи, за да защитава живота, здравето и имуществото на гражданите, да опазва обществения ред, да противодейства на престъпността при стриктно спазване на закона, зачитане на основни права и свободи на гражданите и утвърждаване принципите на правовата държава (Тълкувателно постановление № 3 от 07.06.2007 г. по т. д. № 4/2007 г. на ОС на съдиите на ВАС). Извършеното нарушение на комисар А. е по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР „неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР“, съставомерно по чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР „деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“, с предвидено дисциплинарно наказание „уволнение“.

С действията на комисар А., ДНО приел, че е осъществен и фактическият състав на нарушението превишаване на власт или използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица, тъй като служителят се е отклонил от възложените му за изпълнение функции и задачи съгласно чл. 23, ал. 7 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ и заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. директора на СДВР. Комисар А. превишил властта, която му е предоставена и е използвал служебното си положение за неправомерно извличане на лична облага и за облага на лицата Б. Ц. Б., М. Ел Х. и М. М. Ел Х.. Деянието на служителя е съставомерно, тъй като е извършено умишлено, което предполага преднамереност в извличането на облага - респективно в увреждането, чрез използване на служебното положение. В резултат на тези действия служителят съзнателно е предприел действия при осъществяване на служебни функции и задачи, които са извън очертаните му правомощия, с цел постигане на желания резултат, като на 20.01.2025 г. е получил наследваща му се сума от 5950 лева, чрез неправомерно използване на служебното положение. Извършеното нарушение на комисар А. е по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 3 от ЗМВР „неспазване на служебните правомощия“, съставомерно по чл. 203, ал. 1, т. 7 от ЗМВР превишаване на власт или използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица“, с предвидено дисциплинарно наказание „уволнение“.

Комисар Й. А. е злоупотребил с властта си на началник на отдел „Миграция“ при СДВР, разполагащ с правомощия по реда на ЗЧРБ, съгласно заповед № 513з- 2396/24.03.2021 г. на директора на СДВР, да разглежда и решава заявления за разрешаване на продължително пребиваване на чужди граждани в Република България, като е давал решения за възможния максимален срок от 1 година по реда на ЗЧРБ. При упражняване на тези правомощия е извършил акт на корупционна проява, като е получил парични

суми от чужди граждани разчитайки, че това негово корупционно поведение няма да бъде разкрито и да му бъде наложена санкция. Служителят е злоупотребил с доверието на органа по назначаването - министъра на вътрешните работи и на директора на СДВР (който със заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. го е оправомощил да издава или отказва издаването на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване). Извършеното нарушение на комисар А. е по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 3 от ЗМВР „неспазване на служебните правомощия“, съставомерно по чл. 203, ал. 1. т. 8 от ЗМВР „злоупотреба с власт или доверие“, за което е предвидено дисциплинарно наказание „уволнение“.

За резултата от разследването е изготвена обобщена справка рег. № 3384р-17314/15.04.2025 г. Дисциплинарното производство е приключено със становище рег. № 3384р-18258/23.04.2025 г. по описа на 09 РУ при СДВР. След запознаването с материалите от дисциплинарното производство, ДНО приел изцяло изводите и предложенията на ДРО.

Комисар А. е запознат със заповед № 8121К-421/23.01.25 г. за образуване на дисциплинарно-производство срещу него и заповед № 8121К-2928/21.03.25 г. за нейното изменение. Служителят е уведомен за правата, които има по чл. 207, ал. 8 от ЗМВР. Предоставена му е възможността даде писмени обяснения/възразения, а той е представил такива.

В обяснение с вх. № 338400-1679/27.01.25 г. комисар А. посочва, че не е съгласен с констатациите изложени в заповед № 8121К-421/23.01.25 г. на министъра на вътрешните работи, станали причина за образуване на, дисциплинарно производство относно допуснати нарушения на трудовата дисциплина; за отстраняването му от длъжност, считано от датата на връчване на заповедта и изземване на служебната карта, личния знак и служебно, оръжие. Посочва, че същите са неверни, недоказани и неаргументирани, а твърденията за извършването на описаните престъпления – клеветнически. Иска да се вземе предвид, че в нито един момент не е получавал каквато и да е неследваща му се парични сума за решаване на преписки и предоставяне на пократки, срокове за пребиваване на чужденци в Р. България или за други цели. Счита, че стриктно е изпълнил служебните си задължения, обективирани в длъжностната му характеристика, а изнесените в медиите публикации и статии, влияещи на доброто име на институцията са изцяло плод на клеветническа редакция и намеса и са извън негов контрол. Твърди че няма никакви доказателства относно реалното извършване на престъпления и дисциплинарни нарушения, Според него, изложеното в заповедта за образуване на дисциплинарно производство органът е приел, че дисциплинарното нарушение е извършено, въпреки висящността на наказателното производство с влязла в сила осъдителна присъда, за това. Според него всички действия предприети, за извършени и съставляващи нарушение на дължимото поведение съгласно т.15, т. 19, т. 20, т. 30, т. 41б, т. 42, т. 44, т. 49, т. 50, т. 51 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР изпълват фактическия състав на престъплението, за което му е повдигнато обвинение и няма нищо извън този фактически състав. Според комисар А. ДРО е приел, че е налице превишаване на власт или използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица, както и злоупотреба с доверие - деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата в тази връзка заявява, че изложеното е невярно. Видно било, че не се съдържа нищо извън състава на престъплението за което му е

повдигнато обвинение и което почива на неверни обстоятелства. Приетото от дисциплинарно наказващия орган към момент на висящо наказателно производство и при действие на презумпция за невинност на обвиняемия, а уволнението му ще бъде резултат на недоказано дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 203, ал. 1 от ЗМВР. Последното категорично щяло да бъде при превратно упражняване на власт, защото дисциплинарно наказващият орган приема за установени факти, извършването на определени действия, които действия осъществяват състав на престъпление по НК.

Приемането на обратното би довело до нарушаване на презумпцията за невиновност. С оглед на изложеното, заявява че срещу него напълно неоснователно е образувано дисциплинарно производство, поради което моли, същото да бъде прекратено. Парите, за които се твърди, че е взел, представлявали част от заем, който племенникът му е върнал и няма как да представляват „неследваща му се облага“.

В точка 4 на представените възражения комисар А. посочва, че ДРО е оценил неправомерно работата му като акт на корупционна проява, като отново отбелязва, че по своята същност представлява престъпление по НК и е извън компетенциите за установяване от страна на комисията. Уточнява, че в чл. 203, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и чл. 195, ал. 4 от ЗМВР е предвидено, че дисциплинарно наказващият орган, преди да наложи наказание в цитираната по-горе хипотеза, следва да изчака влизането в сила на осъдителна присъда на наказателния съд. В противен случай се губи смисълът на изключението, регламентирано в нормата на чл. 195, ал. 5 от ЗМВР. Комисар А. посочва, че престъпления и престъпни обстоятелства, съгласно българското законодателство, могат да се установяват само по два начина - от наказателния съд, чрез осъдителна присъда или по реда на чл. 124, ал. 5 от ГПК, при изчерпателно изброени хипотези, в които граждански съд може да се произнесе по предявен иск за установяване на престъпно обстоятелство. Никой друг - било то административен орган или съд, различен от посочените по-горе, не разполага с компетентността да установява престъпни обстоятелства дори инцидентно във връзка с решаването на друг спор, който му е подведомствен или подсъден. Приемането на обратното би довело до нарушаване на презумпцията за невиновност. По отношение на направеното възражение в т. 3 и т. 4, предвид приложените материали по производството приема доводите на ДРО, че воденото от прокуратурата разследване за това дали лицето Й. А. е извършил престъпление съгласно НК, не е идентично с воденото от ДРО разследване в рамките на дисциплинарното производство срещу него. Това са две различни отделни производства с различен предмет, страни и резултат. Съгласно разпоредбата на чл. 194, ал. 3 от ЗМВР, държавните служители в МВР носят дисциплинарна отговорност, независимо че деянията им могат да са основание за търсене и на друг вид отговорност. За едно и също деяние служителят на МВР може да носи както дисциплинарна, така и административно наказателна или наказателна отговорност, ако е предвидена такава.

ДНО не приел възраженията на служителя, тъй като обслужват единствено защитната му позиция. Чрез тях той не съдейства за установяване на обективната истина по случая, като не е дал конкретни обяснения по случая. Във възражението си комисар А. не направил искания и не посочил нови доказателства. Деянието му е прието за доказано от приобщените към производството доказателства - копия на служебни документи, сведения от свидетели очевидци и полицейски служители, служебни документи и справка от дирекция „Пресцентър и стратегически комуникации“ – МВР за публикации в средствата за масово осведомяване.

Така министърът на МВР приел за установено и доказано, че на 20.01.2025 г. в [населено място], на [улица]срещу номер 55, комисар А., Началник на отдел „Миграция“ при СДВР е превишил предоставената му власт и е използвал служебното си положение за лична облага или за облага на трети лица получил неследваща му се облага - парична сума в размер на 5950 (пет хиляди деветстотин и петдесет лева) за разрешаване на преписки и предоставяне на възможния максимален срок за пребиваване на чужденци в Република България по реда на ЗЧРБ. При извършване на деянието жалбоподателя е злоупотребил с предоставената му власт и доверието на органа по назначаването – министъра на МВР. Деянието е станало достояние на граждани, полицейски органи и органите на съдебната власт, с което не е удовлетворил изискванията за етично поведение на държавните служители в МВР. Информацията за извършеното от служителя дисциплинарно нарушение е разпространена чрез различни медии и е станала достояние на неограничен кръг лица. То е несъвместимо с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР и е уронил престижа на службата. Извършено е тежко дисциплинарно нарушение от комисар Й. А. по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 3 и т. 4 от ЗМВР „неспазване на служебните правомощия" и „неспазване на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, съставомерно по чл. 203, ал. 1, т. 7, т. 8 и т. 13 от ЗМВР превишаване на власт или използване на служебното, положение за лична облага или за облага на трети лица", държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата", с предвидено дисциплинарно наказание „уволнение“. В изпълнение на изискванията по чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, за изпълнение на индивидуалната и генерална превенция, след анализ и оценка на всички материали по дисциплинарното производство, включително и писмените обяснения/възражения на комисар А., при определяне вида и размера на наказанието ДНО взел предвид:

- тежестта на нарушението - нарушението е тежко - действията на комисар А. съществено засягат обществените отношения, свързани с недопускането на корупционно поведение, както и противодействието на такова поведение и на други неправомерни действия с цел лично облагодетелстване. С деянието си е нарушил правилата на Етичен кодекс за поведение на държавните служители в МВР и с него е уронен престижа на службата;

- настъпилите последици - от деянието на комисар А. са настъпили вредни последици. Те са навредили на изграждането и утвърждаването на положителния образ на МВР, доверието в него и неговите служители е подкопано. Доброто име на институцията и представата за нея, че е гарант за прилагане и опазване законността в държавата са накърнени и опетнени преражданите;

- обстоятелствата, при които е извършено нарушението - с предварително подготвяне на изнудвания от страна на комисар А., с използването на един и същи модел на поведение за убеждаване и мотивация на засегнатите лица;

- форма на вината - комисар А. е извършил дисциплинарното нарушение при форма на вината пряк умисъл. Той е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е неговите вредни последици и е целял тяхното настъпване, както и обстоятелството, че деянието му представлява корупционна проява, която ще урони престижа на МВР като институция. Въпреки това е поискал е и получил облага, която не му се следва;

- цялостното поведение на комисар А. - обективизирано в кадрова справка № 513р-9271/28.01.2025 г. за професионалния стаж и заеманите длъжности, награди и наказания в МВР и копие на длъжностна характеристика № 513р-96940/20.11.2018 г.

Видно от кадровата справка служителът е назначен на служба в МВР със заповед № 9451/27.10.1992 г. на длъжност полицаи в служба „Полиция“ при СДВР. По време на службата си е заемал младши изпълнителски и ръководни длъжности. Със заповед № 8121К-10800/23.11.2018 г. е преназначен на длъжност началник на отдел „Миграция“ при СДВР, която длъжност заема до момента. По време на службата си е награждаван с „Писмена похвала“ през 1996 г., през 2004 г., през 2005 г., през 2006 г., през 2012 г. и през 2016 г.; с „Обявяване на благодарност“ с допълнителен платен отпуск в размер на 5 работни дни от министъра на вътрешните работи през 2011 г.; с „Обявяване на благодарност“ с парична награда в размер на 100 лева през 2020 г. от директор; с „Почетен знак“ на МВР III степен от министъра на вътрешните работи през 2022 г. Няма незаличени дисциплинарни наказания по реда на чл. 213, ал. I от МЗВР.

Предвид фактическия състав на нарушението и преценката на наказанието, съобразно критериите посочени в чл. 206, ал. 2 от ЗМВР и спазване принципа на съразмерност, независимо от доброто поведение на държавния служител по време на службата му в МВР, дисциплинарно наказващият орган действа в условията на обвързана компетентност, наложил наказание „уволнение“, като съответно на тежестта на извършеното от служителя нарушение на служебната дисциплина и прекратил трудовото му правоотношение.

По делото са приложени всички събрани в хода на дисциплинарното производство доказателства, заверено копие на личното служебно досие на оспорващия и доказателства, че жалбоподателят е заема длъжността до уволнението.

**С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град прави следните правни изводи:**

Съдът намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество същата се явява основателна.

Оспорената Заповед рег. № 8121К-4382/14.05.2025 г. на Министъра на вътрешните работи, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл. 97 ал.1 от ЗДСЛ, така наречените условия за редовно действие на административните актове. При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Доказателствата по делото сочат, че оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание „Уволнение“ е издадена от орган по назначаването- Министъра на вътрешните работи, на когото е предоставено правото да бъде орган по назначаването / назначава държавните служители, изменя и прекратява служебните правоотношения с тях.

Съгласно чл. 156 и сл. от ЗМВР, държавният служител изпълнява държавната служба въз основа на назначаване от компетентен орган. В чл. 19 от Закона за администрацията са посочени органите на изпълнителната власт /държавна власт - чл. 8 от Конституцията на РБ/. В чл. 204 от ЗМВР е посочено кой орган може да налага дисциплинарни наказания. Между страните няма спор, че към момента на издаване на заповедта жалбоподателят е заемал длъжността началник на отдел „Миграция“ в СДВР.

Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е издадена в писмена форма, но е с

част от предвиденото в чл. 210 от ЗМВР съдържание - извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта.

В заповедта обаче липсват доказателства за посочените конкретни дисциплинарни нарушения и въз основа на какво органът по назначението е приел, че цитираните от него дисциплинарни норми са нарушени, тъй като се е позовал единствено на проведената на 20.01.25 г. полицейска операция, при която било установено, че е проведена среща между лицата М. М. Ел Х. и Б. Б. (племенник на Й. А.) и при срещата била предадена сумата от 7 000 (седем хиляди) лева. Непосредствено след това се е провела среща между Б. Б. и Й. А., при която е била обменена информация за депозирани заявления и отработени такива и предадена сума, като Б. при предаването е приспаднал за себе си петнадесет процента, а именно 1050 лева, които били намерени в него при задържането му. Останалата сума в размер на 5 950 лева Б. е предал на А. и тя е била намерена в него при задържането му. Органът е приел, че посочената сума А. получил за лична облага, за това че е дал по-дълъг (максималния възможен по реда на ЗЧРБ) период от 1 година на пребиваване на съответен чужд гражданин, който си е платил за това да има разрешен възможно по-дълъг срок. В автомобила на Б. при претърсването били намерени листчета с ръкописен текст, които са иззети по реда на НПК и е съставен протокол. По цитираното досъдебно производство в процесуално качество на обвиняем на 21.01.25 г. е привлечен Й. Л. А. за това, че през периода от неустановена точна дата през 2024 г. до 20.01.2025 г. в [населено място] в качеството си на длъжностно лице държавен служител по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР - началник на отдел „Миграция“ при СДВР, ръководил организирана престъпна група по смисъла на чл. 93, т. 20 от НПК - структурирано трайно сдружение на три или повече лица, създадено с цел да се вършат съгласувано в страната престъпления по чл. 282, чл. 301 и чл. 302 от НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години с участници Б. Ц. Б., М. Ел Х. и М. М. Ел Х., като групата е създадена с користна цел и в нея участва длъжностно лице - престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 4, т. 1, вр. ал. 1 от НК, за което се предвижда наказание лишаване от свобода от пет до петнадесет години.

В резултат на изложеното министъра на МВР приел за установено и доказано, че на 20.01.2025 г. в [населено място], на [улица]срещу номер 55, комисар А., Началник на отдел „Миграция“ при СДВР е превишил предоставената му власт и е използвал служебното си положение за лична облага или за облага на трети лица, получил неследваща му се облага - парична сума в размер на 5950 (пет хиляди деветстотин и петдесет лева) за разрешаване на реписки и предоставяне на възможния максимален срок за пребиваване на чужденци в Република България по реда на ЗЧРБ. Според органа, при извършване на деянието жалбоподателят е злоупотребил с предоставената му власт и доверието на органа по назначаването – министъра на МВР. Деянието било станало достояние на граждани, полицейски органи и органите на съдебната власт, с което не е удовлетворил изискванията за етично поведение на държавните служители в МВР. Информацията за извършеното от служителя дисциплинарно нарушение била разпространена чрез различни медии и е станала достояние на неограничен кръг лица. Органът приел, че то е несъвместимо с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР и е уронил престижа на службата. Извършено било тежко

дисциплинарно нарушение от комисар Й. А. по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 3 и т. 4 от ЗМВР „неспазване на служебните правомощия“ и „неспазване на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР съставомерно по чл. 203, ал. 1, т. 7, т. 8 и т. 13 от ЗМВР превишаване на власт или използване на служебното, положение за лична облага или за облага на трети лица“, за държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“, с предвидено дисциплинарно наказание „уволнение“.

Деянията, за които е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“ на оспорващия, не са конкретно визирани, а представляват описание на извършеното от него престъпление, посочено в Постановлението за привличането на обвиняем и самото подвеждане на престъплението към норми на Етичния кодекс и Кодекса за поведение на служителите в МВР, на посочени разпоредби от длъжностната характеристика на жалбоподателя, не може да доведе до извод, че в заповедта е посочено конкретно нарушение на тези правила, а напротив в заповедта навсякъде се твърди, че оспорващият в качеството на длъжностно лице - ръководител на отдел „Миграция“ в СДВР е участвал в организирана престъпна група по смисъла на чл. 93, т. 20 от ДР на НК- структурирано трайно сдружение на повече от три лица с цел да извърши съгласувано в страната престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода, а именно престъпление по чл. 301, 302 от НК, като групата е създадена с користна цел и в нея участват длъжностни лица - престъпление по чл. 321, ал. 3, т. 2 от НК.

Дисциплинарната отговорност по ЗМВР се реализира в рамките на дисциплинарно производство, в което се установява нарушението на служебната дисциплина и се налага някое от предвидените дисциплинарни наказания. Дисциплинарната отговорност е лична, като всеки служител отговаря за своите действия или бездействия, извършени виновно в нарушение на служебната дисциплина и свързани със заеманата длъжност и правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Следователно нарушение на служебната дисциплина е виновното неизпълнение на произтичащите от служебното правоотношение задължения, при което фактически осъщественото деяние обективно не съответства на правно дължимото поведение на служителя.

Събраните по делото доказателства, сочат че при наличие на данни за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина, Дисциплинарно- наказващият орган е разпоредил на ДРО да образува дисциплинарно дело срещу държавен служител-оспорващия и с резултата да бъде уведомен органът по назначаването.

В конкретната хипотеза, ДРО не е изяснил фактите и обстоятелствата по извършеното нарушение, а единственото, което е направил е да се позове на данните, събрани в хода на досъдебното производство. Вярно е, че на дисциплинарно- наказващият орган е предоставена възможност и да не се съобрази със Становището на ДРО, но в случая, ответникът по оспорването също не е изяснил фактите и обстоятелствата за извършеното нарушение, в заповедта дословно е намерило отражение отразеното в Протокола на ДРО, с изброяване на фактите и посочване на правни норми, които са нарушени.

Оспорващият е запознат с материалите по дисциплинарното производство, запознал се е със становището на ДРО и е направил възражение. Дисциплинарно- наказващият орган не е възприел възражението и го е сметнал за защитна позиция на жалбоподателя. Въпреки това, не е налице допуснато нарушение на нормата на чл. 206 от ЗМВР, според

която Дисциплинарно-наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да му даде срок за писмени обяснения, да събере и оцени посочените от него доказателства. Когато дисциплинарно наказващият орган не е изслушал служителя или не е приел и обсъдил писмените му обяснения, съдът отменя дисциплинарното наказание, без да разглежда спора по същество. Дисциплинарното дело е докладвано на дисциплинарно-наказващия орган, който след запознаване със същото издал Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание, като заповедта е издадена в предвидения по чл. 195 от ЗМВР двумесечен срок от откриване на нарушението. Дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му.

По силата на чл. 195, ал. 4 от ЗМВР при дисциплинарно нарушение, което е и престъпление или административно нарушение, свързано със службата му, и е установено с влязла в сила присъда или с наказателно постановление, сроковете по ал. 1 и 2 започват да текат от влизане в сила на присъдата или на наказателното постановление.

Безспорно ясно е положението, закрепено в текста на чл. 194, ал. 3 ЗМВР, според което държавните служители в МВР носят дисциплинарна отговорност, независимо че деянията им могат да са основание за търсене и на друг вид отговорност. Следва да се има предвид и фактът, че независимият характер на дисциплинарното производство по реда на ЗМВР предполага задължително извършването на самостоятелна проверка от страна на субекта на дисциплинарна власт относно изясняване на релевантните факти и обстоятелства, свързани с установяване на деянието и неговия извършител. В разпоредбата на чл. 206, ал. 3 ЗМВР е предвидено, че за разкриване на обективната истина могат да се използват всички начини и средства, допустими от закон, като съгласно ал. 4 от същия член наказващият орган е длъжен да събере и оцени всички доказателства, включително събраните при одити или други проверки, както и доказателствата, посочени от държавния служител. В съответствие с посочените разпоредби, допустимо е прилагането към дисциплинарната преписка и позоваването от страна на дисциплинарно наказващия орган на събрани по надлежния процесуален ред доказателства в рамките на друго производство, в случая - наказателно досъдебно производство.

Посочените в заповедта дисциплинарни нарушения обаче изцяло съвпадат с изпълнителното деяние, предмет на обвинението срещу жалбоподателя за което е привлечен като обвиняем и е образувано досъдебно производство № 429/24 г. по описа на СО при СГП, пр. пр. № 18294/24 г. по описа на СГП, за престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 4, т. 1, вр. чл. 302, т. 2, вр. чл. 301, ал. 1, в чл. 26, ал. 1 от НК, което е недопустимо предвид нормата на чл. 203, ал. 1, т. 1 ЗМВР, презумпцията за невиновност и чл. 195 ЗМВР.

Вярно е, че служителят на МВР носи дисциплинарна отговорност, независимо че деянието му може да е основание за търсене от него и на друг вид отговорност и дисциплинарната отговорност може да бъде реализирана независимо от наказателната само в случаите, когато дисциплинарното нарушение едновременно съставлява и престъпление и в този случай действа презумпцията за невиновност. Дисциплинарно-наказващият орган в случая е приел за установени и доказани факти, които имат характер на престъпни обстоятелства, при липса на влязла в сила осъдителна присъда относно тези обстоятелства.

По делото не е спорно, че няма влязла в сила присъда по образуваното против жалбоподателя наказателно производство за престъпление по чл. 302, вр. с чл. 301 от НК - подкуп а напротив образувано е досъдебно производство, което все още не е приключило. Съгласно законовата презумпция същият се счита за невинен до доказване на противното, а по същество служителят е уволнен именно заради извършването на деяние, попадащо изцяло в хипотезата на визираното по-горе престъпление - т.е. уволнението му е резултат на недоказано виновно извършено дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 203, ал. 1 от ЗМВР. Дисциплинарна наказващият орган е приел за установени факти - извършването на определени действия от страна на служителя, които действия осъществяват състав на престъпление по НК - чл. 302, вр. с чл. 301 от НК. Извършеното от служителя деяние, по отношение на което поначало вярно е прието, че е несъвместимо с етичните правила и уронва престижа на службата, се осъществява и състав на престъпление съгласно НК. Т.е. с едно и също деяние служителят е осъществил едновременно състав на престъпление и състав на дисциплинарно нарушение. Или казано по друг начин, елемент от фактическия състав на конкретното дисциплинарно нарушение (така както са описани фактите в заповедта) е извършването от страна на служителя на престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 4, т. 1, вр. чл. 302, т. 2, вр. чл. 301, ал. 1, в чл. 26, ал. 1 от НК. За да се приемат за доказани фактите, описани в заповедта, които факти покриват и състав на престъпление, при спазване на принципите за законност и безпристрастност на ДНО и на презумпцията за невинност, е необходимо наличие на влязла в сила осъдителна присъда. Съпричастността на едно лице в извършването на каквото и да е престъпление се установява единствено и само с влязла в сила осъдителна присъда. Законът допуска едно изключение от установеното правило и то е при произнасяне с решение на гражданския съд по предявен иск с правно основание чл. 124, ал. 5 от ГПК в изчерпателно посочени хипотези.

Когато с едно и също деяние едновременно се осъществява състав на дисциплинарно нарушение и състав на престъпление или когато извършването на престъплението е част от състава на дисциплинарното нарушение, то в тези случаи няма пречка да се търси както наказателна, така и дисциплинарна отговорност на служителите, но дисциплинарната отговорност се поставя в зависимост от установяването на факта на извършеното престъпление (т.е. от установяването на престъпни обстоятелства), което може да стане в случая единствено с влязла в сила присъда на наказателен съд. Не случайно законодателят е предвидил първо, че сроковете по чл. 195 от ЗМВР започват да текат от влизане в сила на присъдата и второ - че осъждането за умишлено престъпление от общ характер представлява отделно и самостоятелно тежко нарушение на служебната дисциплина.

В случая служителят, срещу когото е образувано дисциплинарно производство за поведение, несъвместимо с етичните правила и уронващо престижа на службата, когато това поведение от фактическа страна покрива и състав на престъпление, за което е привлечен и като обвиняем, може да бъде отстранен по реда на чл. 69 от НПК или по реда на чл. 214 от ЗМВР при наличието на предпоставките, визирани в закона. При всички случаи обаче дисциплинарна наказващият орган, преди да се произнесе със заповед за уволнение, трябва да изчака произнасянето на наказателния съд и влизането в сила на осъдителната присъда, която по силата на чл. 300 от ГПК и чл. 413 от НПК е задължителна за всички органи, съдилища, лица и организации. Безспорно е налице

преюдициалност на спора по образуваното наказателно производство по отношение на дисциплинарното производство. Необходимостта да се изчака влизането в сила на осъдителна присъда е с оглед обстоятелството, че престъпления и престъпни обстоятелства, съгласно българското законодателство, могат да се установяват само по два начина: 1. от наказателния съд, чрез осъдителна присъда, и 2. по реда на чл. 124, ал. 5 от ГПК, при изчерпателно изброени хипотези, в които граждански съд може да се произнесе по предявен иск за установяване на престъпно обстоятелство. Никой друг - било то административен орган или съд, различен от посочените по-горе, не разполага с компетентността да установява престъпни обстоятелства дори и инцидентно във връзка с решаването на друг спор, който му е подведомствен или подсъден. Приемането на обратното би довело до нарушаване на презумпцията за невиновност. Следователно, за да се приемат за установени и доказани обстоятелства, които осъществяват и състав на престъпление съгласно българския наказателен закон, следва да е налице влязла в сила осъдителна присъда на наказателен съд или влязло в сила решение на гражданския съд, с което се установяват престъпни обстоятелства по предявен иск по чл. 124, ал. 5 от ГПК.

Всичко това води до извод, че дисциплинарното нарушение, за което на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, не е доказано, оспорената заповед е постановена при липса на материалните предпоставки за издаването ѝ.

В този смисъл е налице съдебна практика-Решение № 2439 от 09.01.2015г. по административно дело № 6893/2014 г. по описа на ВАС, Решение № 12632 от 23.10.2014 г. по административно дело № 5694/2014 г. по описа на ВАС, и други. Подобни мотиви са изразени и в Решение № 13940/24.10.2013 година по адм. дело № 1044/2013 година на ВАС, в Решение № 6555/25.05.2017 година по адм. дело № 5868/2016 година на ВАС, Решение № 5452/11.05.2020 година по адм. дело № 8320/2019 година, V отделение на ВАС, както и Решение № 1118 от 28.01.2019 г. по адм. дело № 942/2018 г., V отд. на ВАС.

В част от сведенията от служители в отдел „Миграции“ се посочва, че случаи, в които са коригирани срокове са много редки и са тези, при които са подавани документи с различно съдържание от изисквания срок за пребиваване, а има случаи с коригиране на срокове, когато медицинска застраховка на чужд гражданин е с по-кратък срок от изисквания по преписката, като при подаване на допълнителна медицинска застраховка, срокът е бил коригиран, поради допълване на преписката. В тези сведения не се посочва, че някой е виждал жалбоподателят да контактува с трети лица, включително водачи като „М.“ - М. Ел Х. и М. М. Ел Х., по отношение на пребиваване на чужди граждани.

В хода на дисциплинарното производство не е установено, че жалбоподателят е предоставял срокове за пребиваване, които са по-дълги от 1 година, което означава, че е извършвал действия, които не нарушават законовите изисквания за пребиваване на чужденци на територията на Република България и те са извършени в рамките на служебна компетентност и оперативна самостоятелност.

В Заповедта не е установено безспорно, че на 20.01.2025 г., непосредствено преди задържането на жалбоподателя, той получил е наследваща му се облага, защото той твърди, че сумата е даден заем за ползване. Подобен факт не може да бъде установен в рамките дисциплинарно производство, а е предмет на доказване в наказателно производство, тъй като направените от ДНО квалификации представляват състави на престъпления съгласно НК - „получаване на наследваща му се облага“, „корупционно

поведение", „получаване на подкуп“.

**В хода на дисциплинарното производство, ДРО не е взел предвид факти, които са свързани с установяването на обективната истина, а именно - законосъобразни ли са извършените корекции, какъв е броят на коригираните преписки и техния процент спрямо общия брой заявления за пребиваване на чужденци, постъпвали в разглеждания период и чий е почеркът на извършените корекции, защото стана ясно, че нанесените корекции са в рамките на законоустановените срокове, следователно не са направени в нарушение на посочените дисциплинарни или етични норми от вътрешен правилник или законова разпоредба. Съгласно чл. 23, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, чужденците могат да пребивават продължително на територията на Р. България за срок „до едно година, освен в случаите, предвидени в този закон“. Видно от стр. 7, 8, 9 и 11 от Заповедта презумираните извършени корекции от жалбоподателя са именно със срок на пребиваване до 1 година.**

ДНО не е изследвал съотношението между преписките с нанесени корекции и общия брой на преписките за процесния период. Във възражение с рег. № 338400-7004/23.04.2025 г. жалбоподателят е посочил, че за процесния период ДРО е установил наличието на едва 14 броя корекции, което се равнява на броя на постъпили заявления на чужденци в рамките на около 10 минути в един работен ден, а това е следвало да бъде взето предвид при определяне на дисциплинарното наказание, защото е свързано със спазване принципите на равенство по чл. 8 от АПК и на истинност, уреден в чл. 7 от АПК.

Не е установено безспорно, че жалбоподателят е нанасял корекции върху преписките за предоставяне на продължително пребиваване, но и ако беше установено, това обстоятелство също нямаше да е укоримо, защото на основание чл. 23, ал. 7 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ със заповед № 513з-2396/24.03.21г. на директора на СДВР е оправомощен държавния служител, заемащ длъжността началник на отдел „Миграция“ при СДВР да извършва следните дейности: Да издава или отказва издаването на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване, да продължава срока на пребиваване на чужденци в България, да отменя правото на издадено разрешение за краткосрочно, продължително пребиваване при наличие на законовите изисквания; да анулира издадена виза при неизпълнение на изискванията на ЗЧРБ, да издава удостоверителни документи, които по силата на нормативен акт имат отношение по процедурата за издаване и отнемане на разрешения за пребиваване в Р. България. ДНО се е позовал единствено на сведения на служители от отдел „Миграции“. В случая е било абсолютно задължително ДРО да установи чий е почеркът върху нанесените корекции, както и дали същите са нанесени именно поради външна намеса. В хода на дисциплинарното производство, с цел да се установи обективната истина, ДРО и ДНО могат да използват начините и средствата предвидени в АПК, НПК, ГПК, ЗМВР и др., на ДРО не е събрал нито едно доказателство, което безспорно да доведе до извода, че жалбоподателят е извършил корекциите.

ДНО е приел, че иззетите 7 (седем) листчета от автомобил марка „Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] в хода на досъдебното производство, са на жалбоподателя, но не е установено от ДРО кой е съставител на текста в тези листчета, не е установено, че жалбоподателят е извършвал каквито и да е действия по отношение на въпросните листчета и не е установено, че поредицата номера и български букви, изписана върху въпросните листчета, е свързана с незаконосъобразни действия на жалбоподателя, свързани с дейността му в дирекция „Миграции“. ДРО се позовава единствено на

констатациите на органите по досъдебното производство, което отново показва, че за да е законосъобразно наложеното дисциплинарно наказание, то ДРО е следвало да изчака приключването на наказателното производство, тъй като и към настоящия момент съдът не се е произнесъл по достоверността на събраните доказателства в хода на досъдебното производство.

Следва да се обсъдят и твърденията на ДНО, свързани с данни, че жалбоподателят разполага с финансови средства и имущество, които не съответстват с доходите му на служител на МВР. Съдът счита, че ДРО не е установил по безспорен начин, че жалбоподателят притежава такива финансови средства и имущество, защото по делото не са представени доказателства, какви движими имоти и недвижимо имущество притежава оспорващият, по какъв начин са придобити и в какъв период от време, а това би било в подкрепа на тезата на органа по назначението.

Заповедта не съответства и на целта на закона - да се наказват държавни служители само за извършени и доказани нарушения на служебната дисциплина.

Липсата на извършено нарушение на служебната дисциплина, допуснатите нарушения на процесуално-правните разпоредби и на материалния закон и несъответствието на заповедта с целта на закона, водят до извод, че дисциплинарната отговорност на оспорващия е неправилно ангажирана от страна на дисциплинарно наказващия орган и то без да са изяснени фактите и обстоятелствата, водещи до налагане на дисциплинарно наказание, което предпоставя отмяна на заповедта, като неотговаряща на условията за редовно действие на административните актове.

С оглед изхода на спора и в съответствие с разпоредбата на чл.143 от АПК, претенцията на ответника по оспорването за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на оспорващия следва да се присъдят направените по делото разноски, но от страна на процесуалния представител на жалбоподателя не е направено такова искане, предвид това съдът не дължи произнасяне в тази част.

Воден от горното и на основание чл.172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град

### **РЕШИ:**

**ОТМЕНЯ** по жалба на Й. Л. А., ЕГН [ЕГН] , чрез адв. С. К. от САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 5, офис 3, заповед рег. № 8121К-4382/14.05.2025 г. на Министъра на вътрешните работи, с която му е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение в МВР.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.